

Σὲ μιὰ ώραία θέσι στὸ Νταβία, ὅπου δ ποιητὴς ἐπήγαινε σὰν ἤτανε παιδί.

Αὐτὴν εἶναι ἡ θέσις, ποῦ χαμογελῶντας μὲ έπιτρόβατες ἡ ἐπιθυμία, σὰν ἥμουνα παιδί. Ἐδῶ δὲ γλυκὺν Ζέφυρος ἔκλεψε τέσσερας εὐωδίες τῆς πορτοκαλιᾶς καὶ τῆς κιτροιᾶς.

⁷ Εδώ ἀκούνεται ἡ ἴδια μυρωμένη ἄρδα, ποῦ δίνει χαρά στὴν πονεμένη καρδιὰ μέσα στὸ στῆθος, ἡ ἴδια πρασινάδα εἶναι ἀνθηρά, τρεμουλιαστή, λαμπερή.

Ποῦ ἐπῆγες, ὡς εὐγενικὸν ἄνθος τῶν χρόνων!
Ἄπο ἐκείνα τὰ παλαιὰ χρόνια, πόσον διαφορετικός ξανάρχομαι σὲ τούτη τὴν ἀνθισμένη γῆ!

Ποιὰ είναι ή αιτία τῆς ἀλλαγῆς; Τὸ ξέρω
καὶ τὸ ξαναλέω κλαύοντας: Αὔξησαν τὰ χρόνια
καὶ ἐσκότωσαν τὴν ἀθωότητα.

53
Στὸν Ὁρφέα *)

Τραγουδιστή, ποῦ θέλεις τὴ γυναικα σου, καὶ τρέχεις στὴ σκοτεινὴ φυλακὴ τῆς νύχτας καὶ τῆς

ΑΝΤΙΑΑΛΟΙ

ΣΑΙΞΗΡΕΙΑ

Μεγάλην συζήτησιν προεκάλεσε ἐν περίεργον βιβλίον τοῦ Ἀβέλ Λεφράν περὶ τῆς πατρότητος τῶν Σαιξηρούιών ἔργων. Τὰ ἀποδίδει ἐν μέρει εἰς τὸν Οὐνίλιαμ Στάνλεϋ, υἱὸν τοῦ κόμητος Νιέρουπν. Ἡ γνώμη αὕτη ἐπολεμήθη καὶ ἐμυκτηρίσθη, ἀλλ᾽ ὁ κ. Ντέ Πουσὲλ τὴν ὑπεστήριξε. Κυρίως βασῖσεται ἡ γνώμη τοῦ Λεφράν εἰς ἐν τῶν περιών τῶν ἔργων τοῦ Σαιξηπηρού «Χαμένοι κόποι τοῦ ἔρωτος» τοῦ δοποίουν ἡ σκιψηνὴ ὑπόκειται εἰς Γαλλίαν καὶ τὰ πρόσωπα εἰνε Γάλλοι εὐπατιρίδαι. Πῶς δὲ Σαιξηπηρού δῖστις οὐδέποτε ἔξηλθε ἀπὸ τὴν γενέτειραν κωμόπολιν Στάνφορδ ἐγνώσιε τόσας λεπτομερείας; Ὁ Λεφράν ἀνακάλυψε δῖτι τὸ Ἰδιον ἔτος δὲ Στάνλεϋ μετέβη εἰς Γαλλίαν, διὰ νὰ δώσῃ ἐν παράσημον εἰς τὸν Ἐρρίκον Γ'. ὅπου ἐγνωσίσθη μὲ τὴν ἀριστοκρατίαν, τὰ ἥμιτρα τῆς δοποίας περιγράψει εἰς τὸ ἀνωτέρῳ ἔργον. Ἐκεῖ δὲ ἤκουσε τὸν τραγικὸν θάνατον τῆς δεσποινίδος ντέ Τουρνόν, συνεπείᾳ ἀτυχοῦς ἔρωτος, διὸ μετὰ τέσσαρα ἔτη ἐχοησιμοπόιησε διὰ τὴν Ὁφθλίαν.

Αλλη συγχίνησις διὰ τοὺς Σαιξηπηστάς. Συντάκτης τοῦ «Μικροῦ Παρισινοῦ», ἐπισκεψθεὶς τὸ Στάντφορδ, ἐγνώρισεν ἔνα αὐθεντικὸν ἀπόγονον τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. 'Ονομάζεται 'Αλφρεδ Θωμᾶς Σαιξηπηρ Χάρτ καὶ ὅχι μόνον δι' ἐγγράφων ἀποδεικνύει τὴν ἔνδοξον καταγωγήν του, ἀλλ' διμοιάζει πολὺ μὲ τὸν πρόγονόν του. Τὸ ἵδιον μέτωπον, τὸ ἵδιον σφηνοειδὲς

λησμονησιᾶς, δὲν θὰ σοῦ πακοφανῆ ἄν σ' αὐτῇ σπηλήνα ἔφθασα καὶ ἐγὼ μὲ αὐτὰ τὰ δοξομένα πνεύματα.

Μὲ βάσανα ἥλθα γιὰ τὴν ἐπιθυμία πῶχων μάθω τί γίνεται στὸν τρομερὸν ἀέρα. "Ολοὶ ἔρεβοις, μὲ δσα μυστήρια κι' ἄν ἔχῃ, θὰ φανερωθοῦντε στὸ τραγούδι ὃπου λαλεῖ ἔνας Θεός.

Σῦρε καὶ φέρε στὴ πονεμένη ψυχῇ μου γιδῶρο τὴν Ἀλήθεια. Σὺ ζέρεις ποὺ στὲς καρδίες τὸ πρῶτο ταιρι καὶ θεῖο είνε ή Ἀλήθεια.

Κι' ως τόσο, ἔως νὰ γυρίσης μὲ τὸ καλό, σκορπίσουμε στὴ γῆ δάφνες γιὰ νὰ περνᾶς καὶ ή Ευνοδίκη.

Μετάφρασης ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗ

*) 'Ο αυτοσχεδιαστής ποιητής Βοριώνης ἐλθύων ει-
κέρουσαν ηγετοσχεδίαζεν εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον
Κεροκύρας, τὴν ἑσπέραν τῆς 23ης Σεπτεμβρίου τοῦ
1847. 'Ο Σολωμός τεῦ ἐπρότεινε δις θέσια τῶν 'Ορ-
φέα διὰ τοῦ σονέττου τούτου.

NEOF ANOBORAE

”Ολα σχεδὸν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἀλλάζουν Καιρὸς ἡτο νὰ ἀλλάξῃ καὶ ὁ ὄργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ο νέος τύπος τοῦ ἀνθρώπου ἀνεκα λύριθη εἰς ἐν στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον τοῦ Λονδίνου. Εἶνε Καναδός στρατιώτης, ωραίος, ἀλλὰ τελείως ἀνισθητος. Δὲν ἔχει ἀπολύ τως αἰσθητον τοῦ πόνου· ὑπέστη ἐνδεκα ἑγκει ὅρσεις καὶ δὲν ἤννόησε τίποτε. Δὲν ἔχει ἀφήνει Δὲν διακρίνει μεταξὺ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ. Α γνοεῖ πότε κινεῖ τοὺς πόδας καὶ πότε τὰς κειρὰς. Δὲν ἔχει τὴν αἰσθητον τῆς κοπώσεως, οὔτε τῆς πείνης ἢ τῆς δίψης. Δὲν ἔχει γεύσιν. Δὲν ἔχει συναίσθησιν τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν· ὁ θά νατος τῆς μητρός του τὸν ἀφησε τελείως ἀτάραχον. Δὲν ἔχει τέλος οὔτε ἔχθρους. Δὲν ἀγαπά τὴν πατρῷδα του, οὔτε τὸ σπίτι του. Καιετάρι εἰς τὸν στρατὸν, διότι τὸν ἥντγκασαν. Ο ἀνθρώπος αὐτὸς — μοναδικὸν φαινόμενον εἰς τὸν κόσμον — λύει μὲ τὴν ἀναισθησίαν του πολλοὺς κοινωνικὰ προβλήματα. Αφοῦ δὲν πεινᾷ καὶ δὲν διψᾶ εἰς αὐτὸν μάλιστα τὸν καιρὸν τῆς περιτιμῆσεως, δὲν ἔχει φίλους καὶ ἔχθρον—Ιδιαί

φίλους — δὲν πονεῖ, εἶνε δὲν περιάνθρωπος ὅχι τοῦ Νίτεσ, ἀλλ' ὁ ίδανικὸς ὁ δοποῖος θὰ λύσῃ τὸ ἀλυτὸν πρόβλημα τῆς δυσκόλου ζωῆς. Ἀλλὰ θὰ μπορῇ νὰ μεταδώσῃ φυσιολογικῶς τὰς ίδιοτητάς του διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μαγιὰ τῆς εὐτυχίας, ἀφοῦ ή ἀφή καὶ ή γεῦσις, τῶν δποίων στερεται, εἶνε δι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πηγὴ ταλαιπωριῶν;

ΑΝΕΚΔΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Γαλλικῆς Μουσικολογικῆς Ἐταιρείας ἔγινε μία ἐνδιαφέρουσα ἀνακοίνωσις: Δύο Γάλλοι οἱ κ. κ. Ντὲ Σαιν Φουᾶ καὶ Θεόδωρος ντὲ Βυζεβᾶ ἀνεκάλυψαν εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον ἀνέκδοτα ἔργα τοῦ Μπετόβεν. Ἡ ἴστορία τῶν χειρογράφων εἶνε ἀρκετὰ περιπτειώδης: Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας τὰ εἶχε χαρίσει εἰς τὸν Σουλτᾶν τῆς Τουρκίας Ἀβδούλ Αζίζ, ὁ δοποῖος πάλιν, πολὺ διάλυτον ἐνδιαφερόμενος διὰ νότες, τὰ ἔχαρισεν εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ὁρχήστρας του Γκουατέλλι μπένην. Ὁ νίδος τούτου, τὰ ἐπώλησεν εἰς ἔνα πλούσιον Ἀγγλον, τὸν Ἰουλιανὸν Μάρσαλ, τοῦ δποίου τέλλος ή συλλογὴ ἥγοράσθη ἀπὸ τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον.

Τὰ ἀνέκδοτα αὐτὰ ἔργα τοῦ Μπετόβεν εἶνε τὰ ἔξης: «Ἐνα τρίο διὰ πιάνο, βιολί καὶ βιολοντσέλλο (ἀλλέγρο καὶ πρέστο εἰς ρέ, δυστυχῶς ἡμιτελές), μία γκαβόττα εἰς φά, ἓνα ἀλλεγκρέτο εἰς σί μπεμόλ, ή ἀφή ἐνὸς Πενθίμου ἐμβατηρίου, ὑπενθυμίζοντος τὴν περίφημον Ἡρωικὴν Συμφωνίαν, ἓνα δόντο διὰ δύο χέρια, εἰς σί μπεμόλ—τὸ καλλίτερον ὅλων—κ' ἓνα μενούνεττο, δι' ὀρχήστραν.

Ο ΝΤΑΝΤΑΙΣΜΟΣ

Εἰς τὴν ξυσκον καὶ εἰρηνικὴν Ἐλβετίαν ἐνεφανίσθη μία σχολὴ τέχνης ἀνατρεπτικὴ τόσον ὥστε δὲ φουτουρισμὸς νὰ ὠχριᾶται. Ὄνομάσθη «Ντανταϊσμός». Ἡ σημασία τοῦ ὀνόματος ἀγνωστος. Οἱ Ντανταϊσταὶ ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν των εἰς τὴν Ζυρίχην. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἄγριον οὐδόλιασμα καὶ μαξιλάρωμα ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου. Ἐκτὸς ἀλλων ἔξωφρενικῶν, ἐν ποίημα «ταύτοχρονικὸν» ἀπιγγέλθη ἀπὸ εἴκοσι συγχρόνως πρόσωπα. Ἡ νέα σχολὴ χαρακτηρίζεται ὡς φιλολογικὸς μιθρενισμὸς καὶ ἀρνητικῶν νόμων τοῦ Καλοῦ.

Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

«Ἄν οἱ Ἐλληνες, νεαροὶ καὶ παρήλικες, ἥρθεν καὶ θήλεις, ἔχουν τὴν μαίαν νὰ γράφουν, ἀδιαφόρως ἀν παρατάσσουν πεξὸν λόγον ἢ ἀραδιάζουν στίχους, οἱ Ιάπωνες ὅμως γράφουν ποιμάτα. Ἡ Ιάπωνια εἶνε ή χώρα ή δποία—μετὰ τὴν Ἐλλάδα ἐν πάσῃ περιπτώσει—ἀριθμεῖ τοὺς περισσοτέρους ποιητὰς. Ὁ Ιάπων καθηγητὴς τοῦ Ἀνατολικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Νεαπόλεως Χαρουκίτσι Σκιμότι γράφει εἰς μίαν φίλο-

λογικὴν ἐπιθεώρησιν ὅτι εἰς τὴν χώραν του, χώραν φιλολογικοῦ κομμουνισμοῦ, ἡ ποίησις εἶνε κοινὸν κτῆμα, εὐκολώτερον ἀπὸ τὸν πεζὸν λόγον. «Εἰς τὸ σπίτι μου, εἰς τὸ Τόκιο—γράφει—ἔχω ἔνα παλαιὸν ὑπηρέτην, ὁ δποῖος δὲν ξέρει νὰ χαράξῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὸ χαρτί. Ἐν τούτοις συνθέτει ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἔως τὸ βράδυ στίχουν».

Κάποτε δὲν αὐτοκράτωρ προεκήρυξεν ἔνα ποιητικὸν διαγωνισμὸν, εἰς τὸν δποῖον μετέσχον πενήντα κιλιάδες τῶν ὑπηρόων του.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΖΟΥΛΟΥ

«Ἡ ποφία δὲν βρίσκεται στὰ μάτια, ἀλλὰ μέσα στὸ κεφάλι.

— «Ἡ Ὁμιλία εἶνε ἀδελφὴ τοῦ Δρόμου.

— Τὸ τσακάλι λέει: Είμαι γρήγορο στὰ πόδια μὰ οἱ κάμποι λένε: «Μὰ ἐμεῖς εἴμαστε ἀπέραντοι».

— Συμφορὰ καὶ χλευασμὸς πᾶνε χειροπιαστά.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Τὸ σύννερον εἶνε ἔνας εὐγενέστατος καὶ βαλιέρος συνοδεύων ὅλας τὰς μικρὰς προσπαθείας μας ἀπὸ τὸ ὑψος τοῦ δρόμου του».

«Γκρέκο» εἰς τὸν Β.Τ.

· Απὸ τὸν ἀνεξάντλητον εἰς γραμματικοὺς μαργαρίτας «Νουμᾶν». «Οἱ κύριοι παράγοντες καὶ ηρύχοι συντατικοὶ της...»

· Απὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἐθν.» «Τὴν εὔρεν τυμένην μὲ μίαν μπλοῦζαν χρώματος ψύλλον».

· Απὸ χρονογράφημα τοῦ Α. Μπρ. εἰς τὸν «Ε.Τ.» «Τὸ μαγγανοπήγαδον ἀπλώνει εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτὸς τὴν μυστικοπαθῆ μονωδίαν τῆς ἀντλήσεως».

· Απὸ χρονογράφημα τοῦ Χ. εἰς τὸν Νεολόγον «Πλάγιο εἰς αὐτὰ φαντάζει ἡ σεμνὴ ντομάτα».

· Απὸ τὸ περιοδικὸν «Κόσμος». «Θὰ γελάσουν καὶ θὰ κλαύσουν ωσσιστί».

· «Ἡσαν τὰ συμβολικὰ ἀστρα κλώθοντα ἀδιακόπως μὲ τὸ μετάξι τους τὸν πέπλον τῆς μακρυνῆς ἀνατολῆς». Χρονογράφημα τοῦ Β.Τ.

Καὶ ἐν τυπογραφικὸν λάθος:

· «Ἡ κρίσις τῆς Ιαπωνίης σχολῆς πρὸς πλήρωσιν τῶν ἐκτάκτων κερδῶν αὐτῆς, ἀνεβλήθη».